Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

7. dubna 2022*

„Řízení o předběžné otázce – Daně – Články 63 a 65 SFEU – Volný pohyb kapitálu – Omezení – Korporační daň – Osvobození investičních fondů od daně – Podmínky osvobození – Podmínka týkající zřízení fondu podle smluvního práva“

Ve věci C-342/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách, Finsko) ze dne 9. července 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 23. července 2020, v řízení

A SCPI

za přítomnosti:

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda prvního senátu, vykonávající funkci předsedy druhého senátu, I. Ziemele (zpravodajka), T. von Danwitz, P. G. Xuereb a A. Kumin, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za finskou vládu původně H. Leppo a A. Laine jakož i S. Hartikainenem, poté H. Leppo a A. Laine, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi původně W. Roelsem a I. Koskinenem, poté W. Roelsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. října 2021,

vydává tento

* Jednací jazyk: finština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 49, 63 a 65 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení zahájeného na návrh A SCPI, společnosti založené podle francouzského práva, jehož předmětem je předběžné rozhodnutí Verohallinto (daňová správa, Finsko) ze dne 13. června 2019 o zdanění příjmů z pronájmu a zisků z prodeje nemovitostí nacházejících se ve Finsku a akcií společností vlastnících nemovitosti nacházející se ve Finsku, kterých společnost A dosáhla v tomto členském státě během zdaňovacích období 2019 a 2020 (dále jen „rozhodnutí ze dne 13. června 2019“).

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 1 odst. 1 až 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. 2009, L 302, s. 32) stanoví:

„1. Tato směrnice se vztahuje na subjekty kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (dále jen ‚SKIPCP‘), které jsou usazeny na území členských států.

2. Pro účely této směrnice a s výhradou článku 3 se za SKIPCP považují subjekty:

a) jejichž výhradním předmětem činnosti je kolektivní investování kapitálu získaného od veřejnosti do převoditelných cenných papírů nebo do jiných likvidních finančních aktiv podle čl. 50 odst. 1 a které provozují svou činnost na základě zásady rozložení rizika a

b) jejichž podílové jednotky jsou na žádost podílníků přímo nebo nepřímo odkoupeny nebo vyplaceny z aktiv těchto subjektů. Za rovnocenné odkupu nebo vyplacení se považuje jednání ze strany SKIPCP k zajištění toho, aby se hodnota jejich podílových jednotek na burze významně nelišila od čisté hodnoty jejich aktiv.

Členské státy mohou povolit, aby byly SKIPCP tvořeny více podfondy.

3. Subjekty uvedené v odstavci 2 mohou být zřizovány podle smluvního práva (jako podílové fondy spravované správcovskou společností) nebo podle trustového práva (jako ‚unit trusts‘) nebo podle práva společností (jako investiční společnosti).

[…]“

4 Článek 2 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnic 2003/41/ES a 2009/65/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. 2011, L 174, s. 1) stanoví:

„1. S výhradou odstavce 3 tohoto článku a článku 3 se tato směrnice vztahuje na:

a) unijní správce, kteří spravují jeden nebo více alternativních investičních fondů, bez ohledu na to zda jsou tyto alternativní investiční fondy unijní nebo mimounijní alternativní investiční fondy;

b) mimounijní správce, kteří spravují jeden nebo více unijních alternativních investičních fondů, a

c) mimounijní správce, kteří nabízejí jeden nebo více alternativních investičních fondů v Unii, bez ohledu na to, zda jsou tyto alternativní investiční fondy unijní nebo mimounijní alternativní investiční fondy.

2. Pro účely odstavce 1 je bezpředmětné:

a) zda se jedná o otevřený nebo uzavřený alternativní investiční fond;

b) zda je alternativní investiční fond zřízen podle smluvního práva, podle trustového práva či podle jiných právních předpisů nebo zda má alternativní investiční fond jinou právní formu;

c) jaká je právní struktura správce.“

5 Podle čl. 4 odst. 1 písm. a) této směrnice:

„[…] se rozumí

a) ‚alternativním investičním fondem‘ subjekt kolektivního investování včetně jeho podfondů, který:
   i) získává kapitál od většího počtu investorů s cílem investovat jej v souladu s určitou investiční politikou ve prospěch těchto investorů,
   ii) není povinen získat povolení podle článku 5 směrnice 2009/65/ES“.

Finské právo

6 Podle ustanovení § 3 bodu 4 tuloverolaki 1535/1992 (zákon 1535/1992 o dani z příjmů) ze dne 30. prosince 1992, ve znění zákona 528/2019 ze dne 12. dubna 2019 (dále jen „zákon o dani z příjmů“), se „korporacemi“ rozumí zejména akciová společnost, investiční fond a specializovaný investiční fond.

7 Podle § 9 prvního pododstavce bodu 2 zákona o dani z příjmů jsou fyzické osoby, které nemají během zdaňovacího období bydliště ve Finsku, a zahraniční korporace povinny zaplatit daň z příjmů dosažených ve Finsku (omezená daňová povinnost).

8 Ustanovení § 10 tohoto zákona stanoví:

„Příjem dosažený ve Finsku zahrnuje:

1) příjem z nemovitostí nacházejících se na území Finska nebo z prostor držených na základě akcií finské bytové nebo jiné akciové společnosti nebo z důvodu členství ve finském bytovém nebo jiném družstvu;

[…]

6) dividendy, přebytky dosažené družstvem a jiné srovnatelné příjmy finské akciové společnosti, družstva nebo jiné finské korporace, jakož i podíly na zisku finské skupiny;

[…]

10) zisk z prodeje nemovitosti nacházející se na území Finska nebo z prodeje akcií nebo podílů na finské bytové akciové společnosti, jiné akciové společnosti nebo družstvu, jejichž celkový majetek sestává z více než 50 % z jedné nebo několika nemovitostí nacházejících se na území Finska.“

9 Ustanovení § 20a uvedeného zákona, použitelné od 1. ledna 2020, v prvním, druhém, čtvrtém a sedmém pododstavci stanoví:

„Od daně z příjmů jsou osvobozeny investiční fondy ve smyslu § 2 prvního pododstavce bodu 2 kapitoly 1 sijoitusrahastolaki (213/2019) [zákon o investičních fondech (213/2019)] a zahraniční otevřené investiční fondy zřízené podle smluvního práva, které jsou s těmito fondy srovnatelné a jejich podíly drží alespoň 30 vlastníků.

Ustanovení prvního pododstavce týkající se osvobození investičních fondů od daně se použije rovněž na specializované investiční fondy ve smyslu § 1 druhého pododstavce kapitoly 2 vaihtoehtorahastojen hoitajista annettu laki (162/2014) [zákon o správcích alternativních fondů (162/2014)] a na zahraniční specializované investiční fondy zřízené podle smluvního práva, které jsou s nimi srovnatelné, pod podmínkou, že se jedná o otevřené fondy a jejich podíly drží alespoň 30 vlastníků.

[…]

Osvobození zvláštního fondu ve smyslu § 1 druhého pododstavce kapitoly 2 zákona o správcích alternativních investičních fondů, nebo s ním srovnatelného zahraničního zvláštního fondu zřízeného podle smluvního práva, který svá aktiva investuje přednostně, způsobem upraveným v § 4 v kapitole 16 a uvedeného zákona, do nemovitostí a cenných papírů spojených s nemovitostmi, od daně je podmíněno tím, že uvedený fond každoročně vyplatí vlastníkům jeho podílů minimálně tři čtvrtiny zisku za hospodářský rok, bez ohledu na nerealizované přírůstky hodnoty.

[…]

Pokud je investiční fond nebo zvláštní investiční fond tvořen dvěma nebo více podfondy, vztahují se na ně ustanovení týkající se investičních fondů nebo zvláštních investičních fondů.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

10 A je investiční společností založenou podle francouzského práva ve formě společnosti s proměnným základním kapitálem, která investuje do nemovitostí nacházejících se v zemích eurozóny, jež jsou pronajímány podnikatelům. Společnost A, jakožto alternativní investiční fond ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice 2011/61, podléhá dohledu Autorité des marchés financiers (úřad pro cenné papíry a trhy, Francie).

11 A Asset Management SAS, zjednodušená akciová společnost založená podle francouzského práva, zajišťuje správu A a přijímá veškerá rozhodnutí, která se jí týkají. Obě tyto společnosti mají sídlo ve Francii a nemají ve Finsku žádnou provozovnu.

12 Investoři, kteří upsali podíly společnosti A, pobírají každoročně výnosy, které odpovídají čistým příjmů z pronájmu a jiným čistým finančním příjmům společnosti A. O rozdělení zisku rozhoduje valná hromada této společnosti.

13 Ve Francii je společnost A tzv. transparentním daňovým subjektem, který nepodléhá dani z příjmů. Tím, kdo podléhá dani z příjmů, jsou investoři, a to do výše příjmu, který jim plyne z výnosu podílů na společnosti A, jakož i z prodeje a výplaty těchto podílů.

14 Společnost A předpokládala, že v červnu 2019 uzavře smlouvu o koupi akcií dvou nemovitostních akciových vzájemných společností usazených ve Finsku, jež byly vlastníky komerčních nemovitostí nacházejících se v tomto členském státě a společnost A měla v úmyslu je pronajímat během minimálně pěti let. Společnost A uvažovala rovněž o uskutečnění jiných investicí do nemovitostí tohoto druhu nebo o přímém nákupu nemovitostí ve Finsku.

15 Za účelem zjištění, zda příjmy a zisky z těchto investic budou zdanitelné ve Finsku, podala společnost A daňové správě žádost o vydání závazného předběžného rozhodnutí týkající se zdaňovacích období 2019 a 2020.

16 V rozhodnutí ze dne 13. června 2019 měla daňová správa za to, že pokud jde o zdaňovací období 2019, lze společnost A na základě daňových předpisů platných v tomto zdaňovacím období považovat z důvodu jejích hlavních znaků za společnost nacházející se v situaci srovnatelné se situací investičního fondu ve smyslu § 3 bodu 4 zákona o dani z příjmů. Tato daňová správa měla tedy za to, že příjmy dosažené společností A ve Finsku a pocházející z pronájmu nebo prodeje nemovitostí nacházejících se v tomto členském státě, jakož i z převodu akcií akciových společností, které vlastní nemovitosti nacházející se v tomto členském státě, jsou osvobozeny od daně z příjmů.

17 Naproti tomu, pokud jde o zdaňovací období 2020, daňová správa měla na základě změn provedených v zákoně o dani z příjmů a uplatnitelných od 1. ledna 2020 za to, že společnost A jakožto společnost s proměnným základním kapitálem musí být postavena na roveň nikoli investičnímu fondu zřízenému podle smluvního práva, uvedenému v § 20a uvedeného zákona, ale na roveň akciové společnosti založené podle finského práva.

18 Tato daňová správa měla tudíž za to, že v průběhu zdaňovacího období 2020 jsou příjmy dosažené společností A ve Finsku a pocházející z pronájmu nebo prodeje nemovitostí nacházejících se v tomto členském státě, jakož i z prodeje akcií akciových společností vlastnících nemovitosti, které se nacházejí v tomto členském státě, zdanitelné ve Finsku na základě § 10 bodu 1, 6 a 10, jakož i § 20a prvního pododstavce zákona o dani z příjmů.

19 Společnost A podala k Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách, Finsko), předkládajícímu soudu, žalobu proti rozhodnutí ze dne 13. června 2019 v rozsahu, v němž jím bylo odmítnuto přiznat za zdaňovací období 2020 osvobození příjmů z nemovitostí plynoucích ze zdroje ve Finsku od daně. V rámci této žaloby společnost A tvrdí, že § 20a zákona o dani z příjmů je v rozporu s unijním právem a dále tvrdí, že nezávisle na její formě, v níž byla zřízena podle francouzského práva, které upravuje investiční fondy, jsou její funkční vlastnosti srovnatelné s funkčními vlastnostmi finského investičního fondu osvobozeného od daně z příjmů.

20 Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (útvar finanční správy pro ochranu práv příjemců daňových výnosů, Finsko) má za to, že při neexistenci harmonizace forem zřízení subjektů kolektivního investování a pravidel týkajících se zdanění jejich příjmů na unijní úrovni, mohou se vnitrostátní opatření upravující zdanění subjektů kolektivního investování, jakož i formy, způsoby fungování nebo činnosti těchto subjektů v jednotlivých členských státech lišit. Společnost A nesplňuje podmínky stanovené v § 20a čtvrtém pododstavci zákona o dani z příjmů pro osvobození od této daně, kterýžto přiznává toto osvobození pouze fondům zřízeným podle smluvního práva.

21 Předkládající soud konstatuje, že z rozhodnutí ze dne 13. června 2019 vyplývá, že společnost A nelze z důvodu nabytí účinnosti § 20a zákona o dani z příjmů ke dni 1. ledna 2020 nadále stavět na roveň finskému investičnímu fondu osvobozenému od daně z příjmů, ale že napříště podléhá dani z příjmů do výše příjmů z nemovitostí dosažených ve Finsku.

22 Předkládající soud vysvětluje, že z přípravných prací k přijetí § 20a zákona o dani z příjmů vyplývá, že záměrem vnitrostátního zákonodárce bylo zejména přesně určit případy, ve kterých musí být zahraniční fond postaven na roveň finskému fondu osvobozenému od daně, ať se jedná o investiční fond nebo o zvláštní investiční fond, a to s cílem zlepšit předvídatelnost zdanění, zvýšit právní jistotu a odstranit administrativní zátěž.

23 Vnitrostátní zákonodárce měl podle předkládacího soudu v úmyslu zajistit nenarušenou hospodářskou soutěž tím, že finské fondy zrovnoprávní se zahraničními fondy. Vzhledem k tomu, že pojem „investiční fondy“ nebyl definován, obecná povaha vnitrostátních daňových předpisů přispěla v minulosti k usnadnění postavení zahraničních fondů na roveň finským investičním fondům, zatímco finským fondům se v zahraničí nutně nedostávalo srovnatelného zacházení, nebo dokonce podléhaly přísnější právní úpravě.

24 Podle tohoto soudu nemají změny přijaté zákonodárcem za cíl zpochybnit pravidlo, podle kterého daňové zacházení ve Finsku závisí na právní formě investičního nástroje, ale upřesnit daňové právní předpisy, pokud jde o situaci fondů zřízených podle smluvního práva, bez ohledu na to, zda jsou rezidenty nebo nerezidenty, aniž by však bylo osvobození od daně rozšířeno na jiné formy subjektů kolektivního investování. Předkládající soud rovněž uvádí, že podle finských právních předpisů použitelných na investiční fondy mohou být investiční fondy zřízeny pouze smlouvou.

25 Předkládající soud má tedy za to, že je nutné odpovědět na otázku, zda společnost A musí být pro účely zdaňovacího období 2020 postavena na roveň finským investičním fondům osvobozeným od daně z příjmů dosažených ve Finsku, nebo zda musí odvést srážkovou daň z příjmů z pronájmu a zisků plynoucích z její činnosti související s nemovitostmi v tomto členském státě.

26 Tento soud se zamýšlí konkrétně nad otázkou, zda články 49, 63 a 65 SFEU brání § 20a zákona o dani z příjmů, podle kterého jsou kladeny na roveň finským investičním fondům osvobozeným od daně z příjmů pouze zahraniční otevřené investiční fondy zřízené podle smluvního práva, takže například investiční fondy zřízené podle práva společností, jako je společnost A, nemohou být od nabytí účinnosti § 20a zákona o dani z příjmu nadále kladeny na roveň finským investičním fondům, které jsou od daně osvobozeny.

27 Za těchto podmínek se Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba články 49, 63 a 65 SFEU vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, podle kterých lze postavit na roveň finskému investičnímu fondu osvobozenému od daně z příjmů pouze zahraniční otevřené investiční fondy zřízené podle smluvního práva, v důsledku čehož zahraniční investiční fondy, které s ohledem na jejich právní formu nebyly zřízeny podle smluvního práva, ve Finsku podléhají srážkové dani, i když mezi situací těchto fondů a situací finských investičních fondů neexistuje jiný významný objektivní rozdíl?“

K předběžné otázce

Úvodní poznámky

28 Nejprve je třeba uvést, že spor v původním řízení se týká možnosti žalobkyně v původním řízení, která je alternativním investičním fondem ve smyslu směrnice 2011/61, zřízeným ve Francii ve formě společnosti, která nepodléhá dani z příjmů a na kterou se v tomto členském státě vztahuje režim tzv. daňové transparentnosti, získat ve Finsku osvobození příjmů z pronájmu a zisků plynoucích z převodu nemovitostí a akcií nemovitostních akciových společností dosažených v tomto členském státě od daně z příjmů.

29 Podle rozhodnutí ze dne 13. června 2019 se uvedené příjmy, které byly ve zdaňovacím období 2019 osvobozeny od daně, stávají zdanitelnými ve zdaňovacím období 2020 z důvodu nabytí účinnosti § 20a zákona o dani z příjmů, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobkyně v původním řízení nebyla zřízena podle smluvního práva, nýbrž podle práva společností.

30 Dále je třeba upřesnit, že podle vysvětlení poskytnutých finskou vládou označuje pojem „investiční fond“ ve smyslu zákona o investičních fondech (213/2019) pouze SKIPCP ve smyslu směrnice 2009/65, který byl zřízen podle smluvního práva. Zaprvé pojem „zvláštní investiční fond“ ve smyslu zákona o správcích alternativních fondů (162/2014) označuje jednu z právních forem alternativních investičních fondů, na které se vztahuje směrnice 2011/61, a odkazuje rovněž pouze na fondy zřízené podle smluvního práva. Zadruhé alternativní investiční fond ve smyslu směrnice 2011/61 může být ve Finsku zřízen rovněž podle práva společností a investovat do nemovitostí, avšak nevztahuje se na něj osvobození stanovené v § 20a zákona o dani z příjmů.

31 Konečně v souladu s § 20a čtvrtým pododstavcem zákona o dani z příjmů je osvobození od daně z příjmů přiznáno zvláštnímu investičnímu fondu ve smyslu zákona o správcích alternativních fondů (162/2014) nebo s ním srovnatelnému zahraničnímu zvláštnímu investičnímu fondu zřízenému podle smluvního práva, který investuje svá aktiva přednostně do nemovitostí nebo do cenných papírů spojených s nemovitostmi, za podmínky, že tento fond každoročně vyplatí vlastníkům jeho podílů minimálně tři čtvrtiny zisku za hospodářský rok, bez ohledu na nerealizované přírůstky hodnoty.

32 Předkládající soud uvádí, aniž se vyjádřil k tomu, zda je tato podmínka týkající se minimálního rozdělení ročního zisku ze strany společnosti A splněna, že situace této společnosti je srovnatelná se situací investičního fondu, který je rezidentem, s výjimkou jeho zřízení podle práva společností. Předběžná otázka se týká výlučně posledně uvedeného prvku.

33 Je tedy třeba mít za to, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 49, 63 a 65 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která tím, že vyhrazuje nárok na osvobození příjmů z pronájmu a zisků plynoucích z převodu nemovitostí nebo akcií společností vlastnících nemovitosti pouze investičním fondům zřízeným podle smluvního práva, vylučuje z nároku na toto osvobození alternativní investiční fond-nerezidenta, který byl zřízen podle práva společností, zatímco posledně uvedený fond majíc prospěch v členském státě, kde je usazen, z režimu tzv. daňové transparentnosti, nepodléhá v tomto posledně uvedeném členském státě dani z příjmů.

K použitelné svobodě volného pohybu

34 Vzhledem k tomu, že tato předběžná otázka odkazuje současně na ustanovení Smlouvy o FEU o svobodě usazování i o volném pohybu kapitálu, je nutné určit svobodu, kterou lze uplatnit ve sporu v původním řízení (rozsudek ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 52 a citovaná judikatura).

35 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že za účelem určení toho, zda se na vnitrostátní právní úpravu vztahuje některá ze základních svobod zaručených Smlouvou o FEU, je třeba zohlednit předmět dotyčné právní úpravy (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 28 a citovaná judikatura).

36 Pokud předmět této právní úpravy neumožňuje určit, zda spadá převážně do působnosti článku 49 SFEU, nebo článku 63 SFEU, musí Soudní dvůr vzít v úvahu skutkové okolnosti projednávané věci, aby mohl určit, které z uvedených ustanovení se vztahuje na situaci, o niž jde ve sporu v původním řízení (rozsudek ze dne 11. června 2020, KOB, C-206/19, EU:C:2020:463, bod 25 a citovaná judikatura).

37 Mimoto, vztahuje-li se vnitrostátní opatření jak ke svobodě usazování, tak k volnému pohybu kapitálu, Soudní dvůr dotčené opatření v zásadě posuzuje pouze z hlediska jedné z těchto dvou základních svobod, ukáže-li se za okolností věci v původním řízení, že jedna z nich je zcela druhotná ve vztahu k druhé a může být do ní zahrnuta (obdobně viz rozsudek ze dne 30. dubna 2020, Société Générale, C-565/18, EU:C:2020:318, bod 19, jakož i citovaná judikatura).

38 V projednávané věci se vnitrostátní právní úprava, o níž se jedná ve věci v původním řízení, týká osvobození od daně přiznaného investičním fondům zřízeným podle smluvního práva, které investují přednostně do nemovitostí nebo do cenných papírů souvisejících s nemovitostmi.

39 Přitom zaprvé, pokud jde o investice do nemovitostí, podle ustálené judikatury mohou vnitrostátní opatření, která upravují operace, kterými nerezidenti uskutečňují takové investice na území členského státu, spadat jak pod článek 49 SFEU týkající se svobody usazování, tak pod článek 63 SFEU týkající se volného pohybu kapitálu (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 29).

40 Pohyb kapitálu zahrnuje operace, prostřednictvím kterých nerezidenti uskutečňují investice do nemovitostí na území členského státu, jak vyplývá z klasifikace pohybu kapitálu uvedené v příloze I směrnice Rady 88/361/EHS ze dne 24. června 1988, kterou se provádí článek 67 Smlouvy o ES (Úř. věst. 1988, L 178, s. 5; Zvl. vyd. 10/01, s. 13); tato klasifikace si zachovává, co se týče definice pojmu pohyb kapitálu, informativní hodnotu, kterou měla dříve (rozsudek ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth, C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 56 a citovaná judikatura).

41 Dále právo nabývat, užívat a zcizovat nemovitosti na území jiného členského státu, které představuje nezbytný doplněk svobody usazování, způsobuje při svém výkonu pohyb kapitálu (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 30 a citovaná judikatura).

42 K tomu, aby se ustanovení týkající se práva na usazování mohla použít, je však v zásadě nutné, aby byla zajištěna trvalá přítomnost v hostitelském členském státě, a v případě nabytí a vlastnictví nemovitostí, aby správa tohoto majetku byla aktivní (rozsudek ze dne 14. září 2006, Centro di Musicologia Walter Stauffer, C-386/04, EU:C:2006:568, bod 19).

43 V projednávaném případě přitom z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že společnost A nemá ve Finsku ani prostory k podnikání, ani jinou provozovnu, z nichž by, byť jen částečně, spravovala své investice do nemovitostí ve Finsku, nebo přijímala rozhodnutí týkající se těchto nemovitostí.

44 Zadruhé, pokud jde o nabývání podílů v kapitálových společnostech, z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že na daňové zacházení s dividendami vyplácenými takovými společnostmi se může vztahovat nejen článek 63 SFEU, ale také článek 49 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2018, EV, C-685/16, EU:C:2018:743, bod 33 a citovaná judikatura).

45 V tomto ohledu již bylo judikováno, že vnitrostátní právní předpisy, které se použijí pouze na podíly umožňující vykonávat určitý vliv na rozhodování společnosti a určovat její činnost, spadají do působnosti článku 49 SFEU týkajícího se svobody usazování. Naproti tomu vnitrostátní ustanovení, která se použijí na podíly nabyté pouze s cílem investovat bez úmyslu ovlivňovat řízení a kontrolu podniku, musí být zkoumána výlučně z hlediska volného pohybu kapitálu (rozsudek ze dne 13. března 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, bod 28 a citovaná judikatura).

46 Jak přitom bylo připomenuto v bodě 38 tohoto rozsudku, předmětem právních předpisů, o které se jedná v původním řízení, je daňové zacházení s příjmy pocházejícími z investic do nemovitostí uskutečněných subjekty kolektivního investování.

47 Aniž by tyto právní předpisy vylučovaly ze své působnosti situace spadající do působnosti svobody usazování, vztahují se na investice uskutečněné s cílem investovat bez úmyslu ovlivňovat řízení a kontrolu podniku. Z toho důvodu mohou mít vliv převážně na volný pohyb kapitálu. Případná omezení svobody usazování vyplývající z uvedených právních předpisů představují nevyhnutelný důsledek omezení volného pohybu kapitálu a neodůvodňují proto samostatný přezkum týchž právních předpisů s ohledem na článek 49 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 33 a citovaná judikatura).

48 S ohledem na výše uvedené je třeba vnitrostátní opatření, o které se jedná ve věci v původním řízení, posoudit výlučně z hlediska článků 63 a 65 SFEU.

K existenci omezení volného pohybu kapitálu

49 Z ustálené judikatury vyplývá, že mezi opatření zakázaná podle čl. 63 odst. 1 SFEU jakožto omezení pohybu kapitálu patří ta, která mohou od investování v členském státě odradit osoby-nerezidenty, nebo odradit osoby-rezidenty v uvedeném členském státě od investování v jiných státech (rozsudky ze dne 30. dubna 2020, Société Générale, C-565/18, EU:C:2020:318, bod 22 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 36 a citovaná judikatura).

50 Skutečnost, že členský stát přiznává příjmům vypláceným subjektům kolektivního investování-nerezidentům méně příznivé zacházení, než je zacházení, které je vyhrazeno příjmům vypláceným subjektům kolektivního investování-rezidentům, může konkrétně subjekty usazené v jiném členském státě, než je tento členský stát, odradit od uskutečnění investic v tomto členském státě, a představuje proto omezení volného pohybu kapitálu, které je v zásadě zakázáno článkem 63 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, bod 49 a citovaná judikatura).

51 Osvobození příjmů dosažených subjektem kolektivního investování-rezidentem, zatímco příjmy plynoucí subjektu kolektivního investování-nerezidentem, podléhají konečné srážkové dani, představuje takové méně příznivé zacházení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, bod 50).

52 V projednávaném případě zavádí dotčená vnitrostátní právní úprava rozdílné zacházení nikoli v závislosti na státě sídla subjektu kolektivního investování, ale v závislosti na právní formě, v níž byl uvedený subjekt zřízen. Nárok na osvobození od daně za podmínek stanovených těmito právními předpisy mají totiž pouze subjekty kolektivního investování zřízené podle smluvního práva.

53 Podle znění § 20a čtvrtého pododstavce zákona o dani z příjmů se podmínka zřízení fondu podle smluvního práva podle všeho vztahuje pouze na zahraniční fondy. Jak však uvádí předkládající soud a finská vláda, podle finského práva mohou být investiční fondy a zvláštní investiční fondy zřízeny pouze podle smluvního práva, takže osvobození stanovené uvedeným ustanovením je vyhrazeno subjektům kolektivního investování, které byly zřízeny podle smluvního práva, nezávisle na státu sídla těchto subjektů.

54 V tomto ohledu je nutné uvést, že vnitrostátní právní předpisy, které se použijí bez rozdílu na hospodářské subjekty-rezidenty a na hospodářské subjekty-nerezidenty, mohou představovat omezení volného pohybu kapitálu. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že i rozlišování, které spočívá na objektivních kritériích, může fakticky znevýhodňovat přeshraniční situace (viz rozsudky ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 55 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 39).

55 Tak je tomu zejména v případě, že vnitrostátní právní předpisy, které se použijí bez rozdílu na hospodářské subjekty, které jsou rezidenty i nerezidenty, vyhrazují daňovou výhodu situacím, kdy hospodářský subjekt splňuje podmínky nebo povinnosti, které jsou ze své povahy nebo *de facto* vlastní vnitrostátnímu trhu, takže pouze hospodářské subjekty působící na vnitrostátním trhu jsou s to je splnit, a hospodářské subjekty-nerezidenti, které jsou srovnatelné, tyto podmínky

nebo povinnosti obecně nesplňují (rozsudky ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 56 a citovaná judikatura, a ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 40).

56 Jak bylo uvedeno v bodě 53 tohoto rozsudku, investiční fondy a zvláštní investiční fondy mohou být ve Finsku zřízeny pouze podle smluvního práva.

57 Je pravda, že vzhledem k tomu, že unijní právo není v tomto ohledu harmonizováno, mohou členské státy určit právní formu, v níž mohou být fondy zřízeny na jejich území.

58 Členské státy mají rovněž volnost stanovit za účelem podpory využívání subjektů kolektivního investování zvláštní daňový režim vztahující se na tyto subjekty a na dividendy a jiné příjmy, které obdrží, jakož i definovat materiální a formální podmínky, které musí být splněny, aby se na ně takový režim mohl vztahovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020 Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 43 a citovaná judikatura).

59 Mimoto volný pohyb kapitálu nemůže být chápán v tom smyslu, že členský stát je povinen zavádět daňová pravidla v závislosti na pravidlech jiného členského státu tak, aby za každé situace zaručovala zdanění odstraňující veškeré odlišnosti vyplývající z vnitrostátních daňových právních předpisů, jelikož rozhodnutí poplatníka týkající se investice v jiném členském státě mohou být pro takového poplatníka v jednotlivých případech více či méně výhodná nebo nevýhodná (rozsudky ze dne 7. listopadu 2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, bod 80 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 72).

60 Jak však v podstatě uvedl generální advokát v bodech 53 a 54 svého stanoviska, pokud členský stát stanoví daňové zvýhodnění určitých subjektů kolektivního investování, podmínky, za kterých je toto zvýhodnění poskytnuto, nesmí představovat omezení volného pohybu kapitálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, bod 46).

61 Volný pohyb kapitálu by přitom byl, vzhledem k neexistenci harmonizace připomenuté v bodě 57 tohoto rozsudku, zbaven účinku, pokud by byl subjekt kolektivního investování-nerezident, zřízený v právní formě povolené nebo vyžadované právními předpisy členského státu, v němž je usazen a vykonává činnost v souladu s uvedenými právními předpisy, zbaven daňového zvýhodnění v jiném členském státě, ve kterém investuje, pouze na základě skutečnosti, že jeho právní forma neodpovídá právní formě vyžadované pro subjekty kolektivního investování v posledně uvedeném členském státě.

62 Toto posouzení není zpochybněno okolností, že podle vysvětlení finské vlády je ve Finsku zřízení alternativních investičních fondů ve smyslu směrnice 2011/61 podle práva společností přípustné a že tyto fondy jsou oprávněny investovat do nemovitostí, avšak bez toho, aby se na ně vztahovalo osvobození stanovené v § 20a zákona o dani z příjmů.

63 Subjekty kolektivního investování usazené ve Finsku totiž mohou mít právní formu, která jim umožňuje využít osvobození od daně, zatímco subjekty kolektivního investování-nerezidenti podléhají podmínkám vyžadovaným právními předpisy členského státu, ve kterém jsou usazeny.

64 Proto, i když podmínka týkající se zřízení podle smluvního práva nepředstavuje podmínku, kterou jsou schopné splnit pouze subjekty kolektivního investování-rezidenti, nic to nemění na tom, že uvedená podmínka může zvýhodnit posledně uvedené subjekty kolektivního investování na úkor subjektů kolektivního investování zřízených podle práva společností v souladu s právními předpisy členského státu, v němž jsou usazeny.

65 Z toho vyplývá, že taková právní úprava může odradit subjekty kolektivního investování-nerezidenty od investování do nemovitostí ve Finsku, a představuje tedy omezení volného pohybu kapitálu, které je v zásadě zakázáno článkem 63 SFEU.

66 Podle čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU však není článkem 63 SFEU dotčeno právo členských států uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky, kteří se nenacházejí v téže situaci, pokud jde o jejich místo bydliště nebo sídlo či místo, kde je jejich kapitál investován.

67 Z ustálené judikatury vyplývá, že čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU musí být jakožto výjimka ze základní zásady volného pohybu kapitálu vykládán striktně. Toto ustanovení nemůže být proto vykládáno v tom smyslu, že jakékoli daňové právní předpisy obsahující rozlišení mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště nebo sídla či státu, kde investují svůj kapitál, jsou automaticky slučitelné se Smlouvou [rozsudek ze dne 26. února 2019, X (Zprostředkovatelské společnosti usazené ve třetích zemích), C-135/17, EU:C:2019:136, bod 60 a citovaná judikatura].

68 Rozdílné zacházení, jež čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU dovoluje, nesmí totiž podle odstavce 3 téhož článku představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zastřené omezování. Soudní dvůr tudíž rozhodl, že takové rozdílné zacházení může být povoleno pouze tehdy, když se týká situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo v opačném případě, pokud je odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu [rozsudek ze dne 26. února 2019, X (Zprostředkovatelské společnosti usazené ve třetích zemích), C-135/17, EU:C:2019:136, bod 61 a citovaná judikatura].

K existenci objektivně srovnatelných situací

69 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací daného členského státu musí být posuzována s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními, jakož i předmět a obsah těchto ustanovení (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 47 a citovaná judikatura).

70 Mimoto musí být za účelem posouzení toho, zda rozdílné zacházení vyplývající z dotyčné právní úpravy odráží rozdíl v objektivní situaci, brána v úvahu pouze relevantní rozlišovací kritéria stanovená dotyčnou právní úpravou (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 48 a citovaná judikatura).

71 V projednávaném případě finská vláda uvádí, že osvobození stanovené v § 20a zákona o dani z příjmů má za cíl zamezit dvojímu zdanění příjmů pocházejících z investic a usilovat o daňové zacházení s investicemi uskutečněnými prostřednictvím fondů jako s přímými investicemi. V souladu s tímto ustanovením je daňové zacházení určeno právní formou subjektu a závisí na tom, zda ke zdanění dochází jak na úrovni subjektu, tak na úrovni jeho vlastníka, jako je tomu v případě akciových společností, nebo zda ke zdanění dochází pouze na úrovni vlastníka, jako je tomu v případě komanditních společností, investičních fondů a zvláštních investičních fondů.

72 Dále tato vláda tvrdí, že subjekt kolektivního investování zřízený podle práva společností a zvláštní investiční fond zřízený podle finského práva, a sice smluvního práva, se s ohledem na cíl ochrany investorů v případě úpadku fondů, který sleduje zákon o investičních fondech (213/2019) a zákon o správcích alternativních fondů (162/2014), nenacházejí ve srovnatelné situaci.

73 Přitom v tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že s ohledem na cíle směřující k zamezení dvojímu zdanění příjmů z investic a ke stejnému daňovému zacházení s investicemi uskutečněnými nepřímo prostřednictvím fondů jako v případě přímých investic, skutečnost, že subjekt kolektivního investování byl zřízen podle práva společností, jej nezbytně nestaví do situace odlišné od situace subjektu kolektivního investování zřízeného podle smluvního práva.

74 Takových cílů lze totiž dosáhnout rovněž v případě, kdy byl subjekt kolektivního investování zřízen podle práva společností, avšak v členském státě, v němž je usazen, má nárok na osvobození od daně z příjmů nebo režim tzv. daňové transparentnosti.

75 Tato skutečnost je ostatně potvrzena okolností uváděnou finskou vládou, že podle vnitrostátních právních předpisů si alternativní investiční fond zřízený podle práva společností nese sebou zdanění příjmů jak na úrovni tohoto fondu, tak na úrovni investorů, zatímco u fondu zřízeného podle smluvního práva dochází ke zdanění výlučně na úrovni investorů.

76 Zadruhé, pokud jde o úvahy finské vlády týkající se vyšší ochrany investorů vyplývající ze zřízení investičního fondu podle smluvního práva, je třeba uvést, že i když jsou v rámci těchto úvah uváděny důvody, které mohly vést vnitrostátního zákonodárce k požadavku, aby byly investiční fondy-rezidenti zřízeny podle smluvního práva, takové úvahy neumožňují, s ohledem na osvobození od daně z příjmů přiznaného § 20a zákona o dani z příjmů, objektivně odlišit subjekty kolektivního investování zřízené podle smluvního práva od subjektů kolektivního investování zřízených v jiné právní formě.

77 Je třeba mít tedy za to, že s ohledem na vnitrostátní ustanovení, jejichž předmětem je osvobození od daně, jehož cílem je postavit z daňového hlediska investice prováděné prostřednictvím fondů na roveň přímým investicím, nachází se subjekt kolektivního investování-nerezident, který je zřízen podle práva společností a ve státě sídla má nárok na osvobození svých příjmů od daně nebo režim tzv. daňové transparentnosti, v situaci srovnatelné se situací investičního fondu zřízeného podle smluvního práva.

78 Za těchto podmínek je třeba zkoumat, zda omezení zavedené právní úpravou, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, může být odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu.

K existenci naléhavého důvodu obecného zájmu

79 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora lze omezení volného pohybu kapitálu připustit tehdy, jestliže je založeno na naléhavých důvodech obecného zájmu, je způsobilé zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 60 a citovaná judikatura).

80 V projednávaném případě z údajů předkládajícího soudu týkajících se přípravných prací k § 20a zákona o dani z příjmů vyplývá, že uvedené ustanovení bylo přijato za účelem zlepšení předvídatelnosti zdanění, zvýšení právní jistoty, odstranění administrativní zátěže, jakož i zajištění nenarušené hospodářské soutěže mezi investičními fondy-rezidenty a investičními fondy-nerezidenty.

81 Finská vláda tvrdí, že omezení osvobození od daně, stanovené v § 20a zákona o dani z příjmů, na zvláštní investiční fondy zřízené podle smluvního práva je odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu týkajícími se zajištění účinnosti daňové kontroly a výběru daní, jakož i nezbytnosti zajistit soudržnost daňového režimu.

82 Tato vláda zdůrazňuje, že toto ustanovení se za přesných a nediskriminačních podmínek odchyluje od obecného pravidla zdanění zvláštních investičních fondů, čímž umožňuje zajistit účinnost daňové kontroly a výběru daní.

83 Pokud jde o soudržnost daňového režimu, uvedená vláda tvrdí, že osvobození stanovené uvedeným ustanovením se týká zvláštních investičních fondů ve smyslu finských právních předpisů a všech zahraničních fondů, které jsou jim postaveny na roveň. Fond zřízený ve formě společnosti je postaven na roveň finské akciové společnosti podléhající rovněž dani z příjmů z investiční činnosti.

84 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle zásady právní jistoty musí být v oblastech, na které se vztahuje unijní právo, právní předpisy členských států formulovány jednoznačným způsobem, který umožní dotčeným osobám seznámit se jasně a přesně se svými právy a povinnostmi a vnitrostátním soudům zajistit jejich dodržování (rozsudek ze dne 15. dubna 2021, Finanzamt für Körperschaften Berlin, C-868/19, nezveřejněný, EU:C:2021:285, bod 50 a citovaná judikatura).

85 Jak však uvedl generální advokát v bodech 97 a 99 svého stanoviska, cíl právní jistoty nemůže odůvodnit omezení svobod pohybu. Pokud by tomu tak bylo, mohly by členské státy taková omezení uložit, jakmile by byla jednoznačně formulovaná.

86 Zadruhé, pokud jde o cíl spočívající v zajištění nenarušené hospodářské soutěže mezi investičními fondy-rezidenty a investičními fondy-nerezidenty, vedl by tento cíl k připuštění odůvodnění nepříznivého daňového zacházení se subjekty kolektivního investování zřízenými podle práva společností na základě skutečnosti, že v jiných členských státech je s těmito subjekty zacházeno příznivěji než s finskými investičními fondy zřízenými podle smluvního práva.

87 Z ustálené judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že znevýhodňující daňové zacházení v rozporu se základní svobodou nemůže být odůvodněno existencí jiných daňových výhod ani za předpokladu, že takové výhody existují (rozsudek ze dne 9. října 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, bod 31 a citovaná judikatura).

88 Zatřetí, pokud jde o nezbytnost zajistit účinnost daňových kontrol, jíž se dovolává finská vláda, taková nezbytnost představuje naléhavý důvod obecného zájmu, který může odůvodnit omezení volného pohybu kapitálu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. října 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, bod 46, a ze dne 22. listopadu 2018, Huijbrechts, C-679/17, EU:C:2018:940, bod 36). Stejně tak nutnost zajistit účinné vymáhání daně představuje legitimní cíl, který může odůvodnit omezení základních svobod (rozsudek ze dne 22. listopadu 2018, Sofina a další, C-575/17, EU:C:2018:943, bod 67).

89 Za účelem zajištění účinnosti daňových kontrol však může daňová správa od daňového poplatníka požadovat, aby předložil důkazy, které považuje za nezbytné pro posouzení, zda jsou splněny podmínky pro přiznání dotčené daňové výhody stanovené příslušnými právními předpisy, a v důsledku toho, zda je tudíž třeba přiznat požadovanou výhodu, či nikoliv (obdobně viz rozsudek ze dne 27. ledna 2009, Persche, C-318/07, EU:C:2009:33, bod 54), jakož i pro zajištění účinného výběru daně.

90 Co se týče administrativní zátěže, kterou pro orgány daňové správy členského státu zdanění přináší možnost přiznaná daňovým poplatníkům, spočívající v poskytnutí informací za účelem prokázání jejich příjmů, je třeba uvést, že administrativní obtíže nemohou samy o sobě dostatečně odůvodnit existenci překážek volnému pohybu kapitálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. října 2014 van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, bod 56 a citovaná judikatura).

91 Začtvrté Soudní dvůr již judikoval, že nezbytnost chránit soudržnost daňového systému může odůvodnit právní úpravu, která může omezit základní svobody (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 65 a citovaná judikatura).

92 Má-li však obstát argument založený na takovém odůvodnění, je podle ustálené judikatury třeba, aby byla prokázána bezprostřední souvislost mezi dotyčnou daňovou výhodou a kompenzací této výhody určitou daňovou zátěží, přičemž bezprostřednost této souvislosti musí být posuzována s ohledem na cíl dotčené daňové právní úpravy (rozsudek ze dne 16. prosince 2021, UBS Real Estate, C-478/19 a C-479/19, EU:C:2021:1015, bod 66 a citovaná judikatura).

93 V projednávaném případě finská vláda neprokázala, že daňové zvýhodnění poskytnuté investičním fondům, které byly zřízeny podle smluvního práva, je kompenzováno určitým daňovým odvodem, což by odůvodňovalo vyloučení subjektů kolektivního investování-nerezidentů, které byly zřízeny podle práva společností, z nároku na toto zvýhodnění.

94 S ohledem na výše uvedené je třeba na předběžnou otázku odpovědět tak, že články 63 a 65 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která tím, že vyhrazuje nárok na osvobození příjmů z pronájmu a zisků plynoucích z prodeje nemovitostí nebo akcií společností vlastnících nemovitosti pouze pro investiční fondy, které byly zřízeny podle smluvního práva, vylučuje z nároku na toto osvobození alternativní investiční fond-nerezidenta, který byl zřízen podle práva společností, třebaže posledně uvedený fond nepodléhá v členském státě, v němž má sídlo dani z příjmů, neboť má nárok na režim tzv. daňové transparentnosti.

K nákladům řízení

95 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Články 63 a 65 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která tím, že vyhrazuje nárok na osvobození příjmů z pronájmu a zisků plynoucích z prodeje nemovitostí nebo akcií společností vlastnících nemovitosti pouze pro investiční fondy

zřízené podle smluvního práva, vylučuje z nároku na toto osvobození alternativní investiční fond-nerezidenta, který byl zřízen podle práva společností, třebaže posledně uvedený fond nepodléhá v členském státě, v němž má sídlo, dani z příjmů, neboť má nárok na režim tzv. daňové transparentnosti.

Podpisy.